

Új istenhegyi kert

*Hegyről nézem a várost,
mint a madarak.
Az Országház, az Akadémia:
kicsi, komor tömbök. Madárház-
országház, galambház-akadémia,
visszhangzik bennem: amíg ez a ház
nem a miénk. Feketerigók
szemében én is csak pont vagyok.
Törött tükör: csillog a Duna
a fény ölén.
A sirályok: tükör-szilánkok.
Mintha egy ezüst
Góliát fújná:
úszik, lebeg a füst.*

*Madár-szárnyakkal
röptet az álom.
Röpültem én már
tanyak között és város fölött,
szőlők között és gyárok fölött.
Most nehéz vagyok,
akár az ólom.*

*Történelmi papírkosár
a kert. Új istenhegyi kert.
Hullanak bele, le az őszi levelek:
Bibó úr bibor, röpke cédulái.*

*Könnyű volt nekem
— ha szárny nélkül is —
szállni,
s talán nehezebb: itt a kertben járni.
Kitárt kezeimmel hogyha szaladok,
fejbelőtt repülőgép
árnyéka vagyok.*